

Bytí jako „abstrakce“?

Když mluvíme (resp. uvažujeme) o „bytí“, musíme vždycky přesně a vědomě mínit buď bytí určitého (pravého) jsoucna nebo „bytí obecně“, tj. to, co je všem (navzájem jinak odlišným) „bytím“ jednotlivých (pravých) jsoucnů společné. Jak můžeme od bytí konkrétního, individuálního jsoucna myšlenkově dospět k „bytí vůbec“, které není a nemůže být bytím žádného konkrétního, jednotlivého jsoucna? Dává to vůbec smysl, mluvit a uvažovat o „bytí“, které se takto pokoušíme oddělit od kteréhokoli konkrétního jsoucna? Můžeme vůbec ještě něco mínit jako „bytí“, když jsme je takto zbavili jeho spjatosti s kterýmkoli (pravým) jsoucnem? Tak jako nemůžeme žádné (pravé) jsoucno zbavit jeho „jsoucnosti“, a jako nemůžeme uvažovat o „jsoucnosti“ bez jakéhokoli vztahu k jakémukoli (pravému) jsoucnu (a tudíž ani k „jsoucnu obecně“), nemůžeme ze stejných důvodů mluvit ani uvažovat o „bytí“ v tak abstraktním smyslu, že jsme je oddělili od jakéhokoli „pravého“ jsoucna (počítajíc v to i „jsoucno obecně“). Je tomu tak podobně jako v případě „života“ (ve smyslu „živoucnosti“, „oživenosti“). Ani o životě nemůžeme mluvit ani uvažovat „abstraktně“, tj. zcela odděleně od jakéhokoli živého tvora, jakékoli živé bytosti. „Život“, který by nebyl životem žádné živé bytosti, přestává být životem; a podobně „bytí“, které by nebylo bytím žádného jsoucna, přestává být „bytím“.

(Písek, 090301-3.)